2. Na téj zamianie samogłosek polega poczęści własność i różność Greckich dialektów: w attyckim dial. brzmi *μέγεθος*, *τρέπω*, *πάρδαλις*: w jońskim *μέγαθος*, *τράπω*; w doryjskim *πόρδαλις*. Często samogłoski krótkie jednego narzecza są długiemi w innem, i przeciwnie; przy czem uważać należy, że *ε* i *ο* rzadko kiedy w *η* i *ω* przechodzą, zwykle w *ει* i *ου*, np. att. *ξένος*, ion. *ξεῖνος*; att. *νόσος*, ion. *νοῦσος*; att. *κῦμα*, col. i dor. *κοῦμα*.

Uwagi nad zamianą samogłosek w dialektach.

§. 8.

1. Trzy samogłoski: *ε*, *α*, *ο*, które w samym dialekcie attyckim często się między sobą zamieniają (*τρέφω*, *τέτροφα*, *ἐτράφην*), zamieniają się także między sobą i w dialektach, i tak:

ε zamienia się na *α*: ion. *τράπω*, *μέγαθος*, zam. *τρέπω* itd.; także dor. *τράφω*, *Ἄρταμις* zam. *τρέπω*, *Ἄρτεμις*.

α zamienia się na *ε* w dial. ioń., jeśli następuje *liquida*, np. ioń. *τέσσερες* zam. *τέσσαρες*, *ἔρσην* zam. *ἄρσην*; daléj w słowach na *άω* np. *ὁρέω*, *ὁρέομεν* zam. *ὁράω*, *ὁράομεν*.

ο na *ε* w dor. dial. np. *ἑβδεμήκοντα* zam. *ἑβδομήκοντα*.

ο na *α* w ion. dial. np. *ἀῤῥωδεῖν* zam. *ὀῤῥωδεῖν*.

2. Następujące zamiany samogłosek w różnych dialektach wykazują się alfabetycznie:

ᾱ zamienia się na *ὰ* w dial. dor. w *Accus. plur.* I. Dekl. np. *νύμφᾱς* zam. *νύμφᾱς*.

ά na *η* u Hom. w następ. wyrazach: *ἠγερέθονται* i *ἠερέθονται* od *ἀγείρω* i *ἀείρω*; *ἠμαθόεις* i *ἠνεμόεις* od *ἄμαθος* i *ἄνεμος*.

ᾱ na *η*, które to *α* długie właściwe jest dialektowi doryjskiemu (Plateiasmus). W dialekcie ioń. przeszło to *ᾱ* w delikatniéjsze *η*; a w dial. att. daje się słyszeć już to *ᾱ* już to *η*, np. dor. *ἁμέρα*, ioń. *ἡμέρη*, att. *ἡμέρα*. Podobnież i w dwugłosce *αυ* przechodzi u Ionczyków *α* w *η* np. *νηῦς*, *γρηῦς* zam. *ναῦς*, *γραῦς*; a dwugłoska *αι* przechodzi w *η* w *Dat. Plur.* I. Dekl. *ῃς*, *ῃσι* zam. *αις*, *αισι*. Wszakże w niektórych wyrazach zatrzymują Doryjczykowie *η*, a Ionczykowie *α*.

ᾰ na *αι* przed samogłoską w dial. ioń. np. *αἰεί* zam. *ἀεί*.

ᾱ na *αι* np. *αἰετός* ioń. i poet. zam. *ᾱετός*; ioń. i zwyczajne *καίω* i *κλαίω* zam. att. *κάω*(*ᾱ*), *κλάω*(*ᾱ*).

ᾱ na *αι* przed *σ* w dial. dor. i col. w *Acc. Plur.* I. Dekl.; także w *Nom. Sing.* III. Dekl., jeśli w pierwiastku znajduje się *ν*, np. *ταῖς*, *καλαῖς* zam. *τάς*, *καλάς*; *μέλαις* zam. *μέλας*, Gen. *μέλανος*, *τύψαις*, *αισα* zam. *–ας*, *–ασα*, Gen. *–αντος*; zawsze jednak *πᾶς*.

ᾶο na *εω* w dial. ioń., a w deklinacyi także w att. np. ioń. *χρέωμαι* zam. *χράομαι*; ioń. i att. *ἕλεως*, *ων* zam. *ἵλαος*, *ον*; att. *νεώς* świątynia, ioń. *νηός* zam. *ναός*; att. Gen. *νεώς*, ioń. *νηός* zam. *ναός* od *ναῦς* okręt.

αυ na *ωῦ* w dial. ioń. np. *θώῦμα*, zam. *θαῦμα*; *Pron. Reflex.* z *αὐτός* złożone *ἑωῦτοῦ*, zam. *ἑαυτοῦ* itd.

ε na *η* przed samogł. w przypadkach Rzeczowników na *εύς* np. ioń. *βασιλῆα* zam. *βασιλέα*; także w niektórych wyrazach, jak *ξηρός* zam. *ξερός*.

ε na *ει* w niektórych wyrazach dialektu ioń. przed *liquidą* np. *ἐρωτάω*, *κεινός*, *εἵνεκα* zam. *ἐρωτάω*, *κενός* itd. W dialekcie Epików przedłuża się *ε* na *ει* według potrzeby wiersza nawet w innych wyrazach, które w zwyczajnej prozie ioń. *ε* mają, np. *εἰν*, *ὑπείρ*, zam. *ἐν*, *ὑπέρ*, itd. Przeciwnie znów: